

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník V.

číslo 2.

jún 2013

Skutočné celebrity

Prvé sv. prijímanie

Za Božím milosrdenstvom

Aj takáto je realita

Záchrana kostola Božského Spasiteľa

Editoriál

Tohtoročná jar dala na seba čakať trochu dlhšie. Z kopcov sa len pomaly strácal sneh, ale príroda sa rýchlo spamätala zo zimného spánku. Spev vtákov ohlasoval príchod jari a jej prvý poslovia - podbele, svojou farbou pripomínali slnko, po ktorom sme už tak veľmi túžili. Máj je mesiacom mariánskej úcty k Nebeskej Matke, ale aj mesiacom lásky, po ktorom príde voňavé leto. A k letu patria vytúžené prázdniny, na ktoré sa tešia naše ratolesti. Vytúžený čas oddychu po náročnom školskom roku. Brány škôl sa zatvoria na dlhé dva mesiace. Budú sa lúčiť kamarátky, kamaráti, spolužiaci.

Budú si priat' krásne prázdniny. Prváčikovia, ktorí na začiatku školského roka vedeli napísať len svoje meno, vedia písať celé vety. Cestovné kancelárie ponúkajú exotické zájazdy do rôznych kútov sveta. Ak nepôjdete toto leto k moru a ostanete doma, zájdite si na vychádzku do našich hôr. Sú krásne a majú čo ponúknuť. Napite sa pohľadom, na ktorý sa nezabúda. Nadýchajte sa vzduchu, ktorý vám prinesie úľavu. Pohrajte sa s ozvenou, ktorá je skrytá v nejakej doline. Zabudnite aspoň na chvíľu na čas.

Možno budete počuť pískanie svišťov. Možno v dialke budú padať kamienky, ktoré sa odrážajú od kamzičích kopýtok. Možno z koso-dreviny vyletí vtáčik a zaščeboce vám nad hlavou. Možno sa v horúcich dňoch dotknete snehu. Možno vám naleje silu hukot vodopádu. Možno zatajíte dych, keď začujete zatĺkanie skôb a hlasy horolezcov. Možno stretnete na chodníku turistu, ktorý sa na vás milo usmeje. Zabudnite na nostalgiu dnešného sveta a potešte sa pohľadom na niektorý štít. Možno vám vietor zaspieva do tváre.

A možno po takej prechádzke budete počuť spievať vlastné srdce.

Prajem vám krásne prázdniny, horúce leto a dni prežité v radosť.

Zažite dobrodružstvo, vychutnávajte si život. Po lete príde farebná jeseň. Ale o tom ešte nie. Ešte máme veľa času.

Viera Novobilská

Farnosť

Farnosť je určité spoločenstvo veriacich natrvalo ustanovené v partikulárnej cirkvi, o ktoré je pastoračná starostlivosť pod autoritou diecézneho biskupa zverená farárovi ako jeho vlastnému pastierovi. Je miestom, kde všetci veriaci môžu byť zhromaždení na slávenie Eucharistie. Farnosť uvádza kresťanský ľud do riadneho liturgického života a zhromažďuje ho na spomínané slávenie, vyučuje spásnosné Kristovo učenie, praktizuje Pánovu lásku v dobrych a bratských skutkoch.

„Môžeš sa modliť doma. Nemôžeš sa však modliť ako v kostole, kde sa schádza veľký počet otcov, kde sa jednomyselne vysielala volanie k Bohu... Tu je niečo navyše, totiž svornosť a jednomyselnosť, puto lásky a modlitby kňazov.“ (KKC 2179)

„Farnosť je eucharistické spoločenstvo a srdce liturgického života kresťanských rodín, je osobne vhodným miestom na

katechézu detí i rodičov.“ (KKC 2226)

Naša tatranská farnosť sa 1. júla 2013 dožíva 70 rokov. V živote človeka je to veľa, ale v živote farnosti nie, naša farnosť patrí medzi tie mladšie. Ale určite patrí medzi tie najzaujímavejšie, či už tým, že patrí k najvyššie položeným, alebo aj rozlohou, pretože sa rozprestiera v dĺžke vyše 50 km od Podbanského až po Tatranskú Kotlinu.

V knihe Farský kostol sv. Petra a Pavla v Novom Smokovci, ktorú napísal vdp. Štefan Mordel, sa môžeme dočítať podrobnosti o jej vzniku a histórii.

Poprajme našej farnosti, aby aj naďalej rozkvitávala, aby sme v našej farnosti a v našich tatranských kostoloch nachádzali pokoj a radosť, posilu a útechu od nášho Nebeského Otca.

Monika Macuráková

Štatistika

apríl - máj 2013

• Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí:

Marek Kredatus (Tatranská Lomnica)
Katarína Kiššáková (Vyšné Hágy)
Martin Kudas (Tatranská Polianka)
Scarlett Mária Salokyová (Horný Smokovec)
Simona Janigová (Tatranská Lomnica)
Kevin Horváth (Tatranská Lomnica)

• Z našich radov odišli k Pánovi:

Anton Beliš (Dolný Smokovec)
Veronika Závacká (Nová Lesná)
Katarína Mičundová (Vyšné Hágy)
Ladislav Dolinka (Nový Smokovec)

• Svoje „áno“ si pred Bohom povedali:

Roman Bakoš a Diana Gabrišáková (v Novom Smokovci)
Marek Barabas a Andrea Kopková (v Novom Smokovci)
Jozef Zaťura a Iraidia Georgijevna Mokhova (v Starom Smokovci)
Miloš Lačný a Lenka Lehocká (v Novom Smokovci)

Sumár diania

• Duchovná obnova

V našej farnosti sa stalo dobrou tradíciou, že pred Veľkou nocou prišiel pozvaný hosť, ktorý viedol pôstnu duchovnú obnovu. Tento rok prijal naše pozvanie Mons. Jozef Bielač, špirituál v kňazskom seminári biskupa Jána Vojtaššáka v Spišskej Kapitule, ktorý nás od 20. do 22. marca 2013 povzbudzoval k pevnejšej viere a vo vydávaní svedectva.

• Pôstna kvapka krvi

Sanitka pred farou na Kvetnú nedeľu 24. marca 2013 mohla mnohých znepokojiť, avšak tento krát neveštila nič zlé. Na fare sa darovala krv. Viac J. Sliva na str. 7.

• Dramatizovaná krížová cesta

O tom, že v našej farnosti máme veľmi šikovné deti, ale rovnako aj maminy, sme sa mohli presvedčiť pri dramatizovanej krížovej ceste, ktorú sme mali možnosť vidieť na Kvetnú nedeľu v Novom Smokovci.

• Krížová cesta

Vo viacerých farnostiach býva dobrým zvykom konať pobožnosť krížovej cesty na Veľký piatok vonku. Inak tomu nebolo ani v našej farnosti. Hoci počasie pripomínalo skôr Vianoce (dost' husto snežilo), my sme si pripomínali smrť Ježiša Krista, ktorú z lásky k nám podstúpil na kríži. Začiatok krížovej cesty bol pri starom amfiteátri v Starom Smokovci, odkiaľ sme pokračovali na Peknú Vyhlíadku, kde sú umiestnené zastavenia krížovej cesty od autorov moderného umenia.

• Výstava obrazov

Od 16. marca do 15. mája 2013 sme mali možnosť obdivovať vo farskom kostole výstavu fotoobrazov od Mikuláša Jacečka. Viac šéfredaktorka V. Novobilská na str. 8.

• Páter Vella v Tatrách

Počas troch aprílových týždňov bol v našej farnosti prítomný p. Elias Vella, maltský exorcista, ktorý v Tatranskej Lomnici viedol semináre pre kňazov i laikov na viaceré témy. V piatok 26. apríla 2013 sme ho mohli privítať a spolu s ním sláviť sv. omšu aj v našom farskom kostole v Novom Smokovci. Počas sv. omše sa nám viackrát prihovril a modlil sa za nás. V závere sme mohli prežiť osobné stretnutie s Ježišom, ktorý je živý v Eucharistii.

• Deň biskupa Vojtaššáka

V nedeľu 28. apríla sme v našej farnosti prežívali deň biskupa Vojtaššáka. V tento deň sme u nás privítali cirkevného historika HEDr. Ľuboslava Hromjáka, PhD., vicepostulátora v procese beatifikácie Božieho sluhu biskupa Jána Vojtaššáka a zároveň prednášajúceho v Kňazskom seminári biskupa Jána Vojtaššáka. Počas kázni aj pri krátkej prednáške predstavil osobnosť tohto spišského biskupa, vďaka ktorému bola pred 70 rokmi založená farnosť Vysoké Tatry. Sme veľmi vďační za nový pohľad na tohto mučeníka, ktorý svojím životom vydával svedectvo vernosti Kristovi i v ťažkých časoch.

• Stolnotenisový turnaj

V zhode s heslom „V zdravom tele zdravý duch“ sme v nedeľu 28. apríla 2013 usporiadali na fare stolnotenisový turnaj troch vekových kategórií v našej farnosti. Viac Jaro Michalko na str. 8.

• Púť rádia Lumen

Všetci, ktorí sa prihlásili na púť rádia Lumen do Krakova, budú určite radi dlho spomínať na sobotu 18. mája 2013. Viac o púti informuje P. Dziak na str. 7.

• Vigília zoslania Ducha Sv.

Turíce sú veľkým a radostným sviatkom Cirkvi, kedy Duch Svätý

robí z ustráchaných veriacich nebojácnych svedkov Ježiša Krista. My sme začali sláviť Turíce už v sobotu večer vigíliou. Počas svätej omše zazneli čítania okrem slovenčiny aj v anglickom, poľskom, talianskom a ruskom jazyku, a evanjeliá v biblickej hebrejčine, gréčtine a staroslovienčine. Tak sme sa spolu tešili z Ducha, ktorý všetko zjednocuje a posielá nás hlásať Evanjeliu všetkým ľuďom.

• Prvé sväté prijímanie

Pätnásť krásne upravených detí s rozžiarenými úsmevmi svedčilo v nedeľu Najsvätejšej Trojice 26.5.2013 o tom, že do ich srdca po prvýkrát vstúpil Ježiš Kristus v Eucharistii. Viac šéfredaktorka V. Novobilská na str. 6.

• Bábkové divadlo

V nedeľu 2. júna bolo na fare opäť živo. Zo všetkého najviac vynikal džavot detí, ktoré mali nedávno svoj sviatok a naše šikovné mamičky so svojimi pomocníkmi pripravili pre ne nádherné divadelné predstavenie. Nechýbali samozrejme i „ukazovačky“ a sladké pohostenie pre zúčastnených. Ďakujeme všetkým zaangażovaným

• Zájazd do Klina

Viac ako sedemdesiat ľudí z našej farnosti, vrátane pána farára, sa v nedeľu 9. júna vybralo na farský zájazd do Klina, kde momentálne pôsobí vdp. Štefan Mordel, bývalý tatranský farár. Pri soche Ježiša Krista v nadživotnej veľkosti, sme spoločne slávili svätú omšu ku cti Božského Srdca Ježišovho. Potom nás vdp. Modrel veľmi srdečne privítal pri spoločnom posedení. Prijemné chvíle spomienok na dlhé roky spoločného života a jeho úprimnú pastoračnú aktivitu v našej farnosti, boli pre nás povzbudením. S vďakou dobrému Pánu Bohu za nášho bývalého pána farára, sme sa s ním rozlúčili a vo večerných hodinách cestovali naspäť domov.

Patrik Taraj

SKUTOČNÉ CELEBRITY

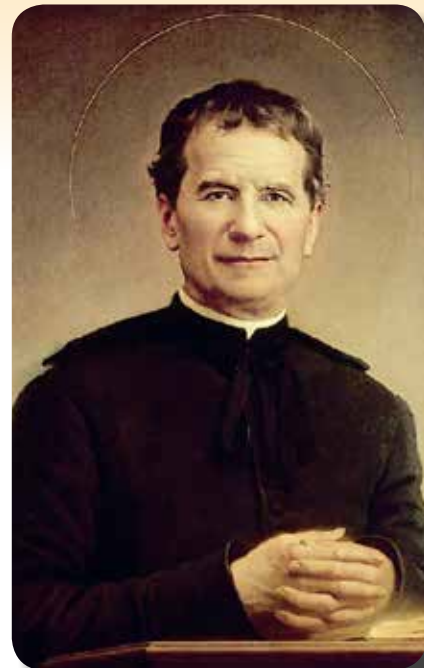
Sv. Ján Bosco

• Kňaz, 31.január

Sv. Ján Bosco, ľudovo nazývaný don Bosco sa narodil 16. augusta 1815 v malej horskej osade Becchi v Taliansku. Becchi patrilo k mestečku Castelnuovo d' Asti v kraji Piemont. Jeho otec sa volal František a mama Margita. Otec bol už druhýkrát ženatý, pretože prvá manželka mu zomrela. Z prvého manželstva mal syna Antona a z druhého sa narodili Jozef a Ján. Keď mal malý Janko 2 roky, otec zomrel na zápal pľúc ako 33-ročný. Mama Margita ich teda vychovávala sama. Najmladší syn Janko mal veľké nadanie. Ako chlapec vystrájal všelijaké akrobatické a čarodejnícke kúsky, čím si ho mnohí ľudia v dedine obľúbili. Okrem toho mal výbornú pamäť. Jeden staručký kňaz ho naučil čítať a písať, a tak často čítaval ostatným dedičanom knihy alebo im opakoval kázne, čo počul v kostole. Ako deväťročnému sa snívalo, že videl mnoho detí, ktoré vrieskali, kliali a vystrájali nezbednosti. Videl sa tam aj on sám. Najskôr im dohovárал, no potom sa medzi nich vrhol a začal ich mlátiť, aby prestali. No zrazu sa k nemu priblížila záhadná postava, ktorá mu povedala: „Nie tak! Nie násilím! Iba láskavo, ak si chceš získať ich priateľstvo!“ On si dal povedať a zrazu boli huncúti krotkí ako baránky. Hlas tajomnej postavy mu ďalej povedal: „Vezmi si svoju pastiersku palicu a zaved' ich na pašu. Neskôr pochopíš zmysel toho videnia.“ Aj neskôr na to don Bosco spomínal ako na prvý impulz, aby sa venoval mládeži, najmä takým, ktorým sa nik nevenuje. Keďže doma nastali problémy s nevlastným bratom

Antonom, ktorému sa zdalo, že Ján sa nad neho povyšuje, odišiel radšej do služby na sedliacky majetok, kde strávil dva roky. Po návrate, keď mal 15 rokov, začal chodiť do školy v Castelnuove, ktoré bolo asi 5 km od osady. Chodieval pešo, niekedy dvakrát denne. O rok začal chodiť do mesta Chieri, ktoré bolo vzdialené asi 20 km. To už nemohol dochádzať, a tak horko-tažko našli lacný podnájom, kde sa ubytoval s tým, že v rodine domácich pomáhal ako sluha. Vďaka svojmu nadaniu, mimoriadnej pamäti a pevnej vôli dokázal za štyri roky dokončiť základnú školu a gymnázium. Počas štúdií založil spolok s názvom Allegri (Veselí), ktorého cieľom bolo odpútať kamarátov od hriechnych zábav a viesť ich k Bohu. Po ukončení strednej školy rozmýšľal, čo ďalej. Kňazom chcel rozhodne byť, len nevedel, či vstúpiť do rehole alebo ísť do diecézneho seminára. Nakoniec sa stal diecéznym kňazom. Po vysviacke istý čas ešte študoval, chcel hlbšie vniknúť do posvätných vied.

V tom čase, v roku 1841, začal zhromažďovať okolo seba chlapcov, uličníkov, o ktorých sa nik nestaral. Sami prichádzali, vycítili u neho lásku, ktorú dovtedy nepoznali. Niektorí z nich nemali ešte ani štrnásť, iní skoro dvadsať. Boscovou zásadou bolo: Bud'te veselí, hrajte sa, zabávajte sa, len nehrešte. Sám bol stále medzi nimi, do hry vedel šikovne zamiešať čoto z katechizmu. No nie každému sa to páčilo. Hluk zabávajúcich sa chlapcov rušil ľudí, ba ja niektorí kňazi ho mali za blázna. Zakrátko mal okolo seba Don Bosco niekoľko sto chlapcov.

Vedel, že musí nájsť nejaké miesto, kde by boli doma. S pomocou dobrodincov sa podarilo kúpiť kôľnu a dom pána Pinardiho v Turíne v štvrti Valdocco, ktorá bola vychýrená svojou zlou povestou. Jeho matka Margita sa stala gazdinou nielen pre neho, ale aj pre chlapcov.

Obetavo mu pomáhala, až do svojej smrti. Na chudobnom pozemku postupne vyrástli budovy, kostol, zriadili sa základná a odborné školy s dielňami. Don Bosco založil tiež kníhtlačiareň, ktorá doteraz funguje a patrí k najväčším a najmodernejším v Taliansku. Sám Don Bosco napísal niekoľko kníh. Boh mu stále hovoril cez sny. Posilňoval ho, aby neprestal a nedal sa znechutiť. Dňa 18. decembra 1859 sa zrodila nová spoločnosť. Utvorili ju dvaja kňazi - don Bosco a don Alasonatti a mladí klerici. Schválenie dostala spoločnosť o desať rokov neskôr - 1. marca 1869. Za hlavnú patrónku považoval don Bosco Pannu Máriu Pomocnicu kresťanov. Jej zasvätil svoje podujatia, aj hlavný chrám saleziánskych spolupracovníkov,

ktorí žili vo svete a pracovali tiež pre jeho myšlienky. V roku 1872 založil spolu s Máriou Dominikou Mazzarellovou ženskú rehoľnú spoločnosť, ktorú pomenovali Dcéry Panny Márie Pomocnice. Ich hlavnou náplňou bola starosť o výchovu dievčat. Ešte za jeho života sa saleziáni rozšírili do mnohých krajín sveta. Charakterizovala ho neúnavná práca, až do úmoru. Postavil viacero chrámov, napr. aj v Ríme chrám Božského Srdca Ježišovho. Jeho život bol popretkávaný rôznymi divmi a zázrakmi. Don Bosco zomrel v Turíne 31. januára 1888. Mal 72 rokov. Na jeho pohrebe sa zúčastnilo vyše stotisíc ľudí. Za svätého bol vyhlásený v roku 1934.

V apríli 2013 sa na Slovensku udiala mimoriadna udalosť. Po štyroch rokoch putovania po Južnej, Strednej a Severnej Amerike, Afrike, Ázii a viacerých krajín Európy, prišli na Slovensko relikvie zakladateľa saleziánov dona Bosca. Stalo sa tak 11. apríla 2013.

Presklená urna s relikviami - voskovou figurínou dona Bosca

v životnej veľkosti, v ktorej sú uložené ostatky svätého - je vyrobená zo železa, hliníka a skla. Spolu s vozíkom váži 450 kilogramov a meria skoro dva metre. Svoju púť začala v Turíne 25. apríla 2009 a navštívila viac ako 130 krajín.

Toto putovanie sa uskutočňuje v rámci príprav na 200. výročie narodenia sv. J. Bosca (1815-2015).

Relikvie dona Bosca mali na Slovensku 22 zastávok, poslednou bola 30. apríla v kostole saleziánov na Miletičovej ulici v Bratislave. Relikvie potom odovzdali na púť do Slovinska.

Tatraci si mohli uctiť relikvie v Poprade-Velkej od utorka 16. apríla do stredy 17. apríla 2013.

Monika Macuráková

Za Ladislavom Dolinkom

Chceli sme o ňom písať. Plánovali sme rozhovor v niektorom čísle nášho časopisu. Hovorili sme o jeho práci organistu, o tom, že je neoddeliteľnou súčasťou nášho farského kostola. Nestihli sme, Boh zmenil náš zámer. Zobral nám Lacka a namiesto rozhovoru máme nekrológ.

Ostane po ňom za orgánom prázdne miesto. Už nikdy nebudeme počuť jeho krásny, prenikavý hlas, ktorý sa rozliehal po celom našom kostole. Bolo to také samozrejmé, že pri každej svätej omši sedel Lacko na svojom mieste, spieval a hral, aby sme mohli my prežívať svoje stretnutie s Bohom. Bola to služba Bohu i ľuďom. Koľko dní, hodín, rokov, obetoval? V zime, v lete, v daždi,

v horúčavách viedli jeho kroky do Domu Pánovho. Bol prítomný na všetkých bohoslužbách, obradoch, odpustoch, pohreboch. Kto by rátal tento čas? Boh celý ten čas rátal. Boh viedol Lackove prsty, keď nimi prepletal klávesmi na organe. Boh ho obdaril hlasom, ktorý bol taký krásny, že dojímal k slzám. Lacko, Boží služobník, rozdával svoj hlas všetkým, ktorí ho milovali. Farský spevokol pod jeho vedením spieval na všetkých slávnostiach kresťanských sviatkov a na rôznych podujatiach. Bol dobrý dirigent. Skromný v živote, pokorný v službe Bohu. Svojím precíteným hlasom sa lúčil so zosnulými, odprevádzal ich do večnosti a teraz... odchádza on.

Odchádza skromný človek, ale veľký umelec v službách Božích.

Otec veľkej rodiny, veľká osobnosť našej farnosti. Bude nám všetkých chýbať, ale jeho nádherný hlas budeme počuť vo svojich srdciach vždy, keď si na neho spomenieme.

Viera Novobilská

Veľký deň malých chrústov

Neľakajte sa, nezačína prírodopisná rubrika zo života chrobákov. Ani ja sa nepokúšam o žiadnu literárnu prácu s týmto názvom. Chrústy sú malé, milé ratolesti našej farnosti, ktoré sa pripravovali na svoj veľký deň, a takto ich oslovoval na detskej sv. omši pán farár. Im sa to páčilo. Boli veselí a na otázky odpovedali s úprimnou radosťou. V poslednú májovú nedeľu bol náš Farský kostol v Novom Smokovci slávnostne vyzdobený a pripravený na to, aby v ňom deti mohli prežiť svoje „prvé sväté prijímanie“.

Sprevádzané jemnou hudbou, prichádzali postupne so svojimi rodičmi a sadali si na vopred pripravené miesta. Ich tváre boli plné nehy, detskej čistoty, krásy a nevinnosti, ktorú na nich Pán Ježiš tak miluje. V úvode slávnostnej sv.

omše sa prítomným prihovoriť pán farár Róbert Tokár. Malé plyšové ovečky boli v kôpke pri oltári. Na každej bola fotografia s menom dieťaťa. Pán kaplán Patrik Taraj upriamil svoju reč na toto stádo ovečiek a na otázku, na koho ovečky čakajú, vedeli deti hneď odpovedať, lebo aj ony dnes čakali na svojho milovaného pastiera. Svoj sľub vernosti Ježišovi predniesli deti spolu s pánom kaplánom Alexandrom Liškom. Keď nastala toľko očakávaná chvíľa, ich očka boli plné radosti.

V Eucharistii prežili svoje prvé sväté prijímanie. Tento deň sa navždy zapíše do ich pamäti, lebo prvkrát spojili svoje srdcia so Srdcom Ježišovým. Ono ich bude pretvárať svojou láskou, takže budú nasledovať lásku, tichosť a pokoru Božského Srdca. Ježišovo

telo ich bude viesť a chrániť na ceste, pre ktorú sa rozhodli. Bude im posilou, ochranou i priateľom. Ježišová prítomnosť v detských srdciach bola viditeľná. Tlkot ich srdiečok počul Pán Ježiš a my sme túto radosť prežívali s nimi. Bolo to dojímavé, všade vládol Boží pokoj. Na záver deti poďakovali za trpezlivosť a lásku, akou sa im venovali pri tejto duchovnej slávnosti pán farár a páni kapláni. Odovzdali im kytice kvetov. Ved' svoje ovečky pripravili starostlivo a s láskou.

Nicol, Rebeca, Mário, Joshua Jakub, Frederika, Kevin, Karin, Richard, Dominik, Simona, Michaela, Andrea, Alexander, Timea, Samuel prežili svoj veľký deň.

Viera Novobilská

Naše putovanie za Božím milosrdenstvom

V sobotu 18. mája 2013, zavčas rána, vyrazil aj z našej farnosti zaplnený autobus do Krakova na deviatu národnú púť Rádia Lumen do Sanktuária Božieho milosrdenstva. Vychystaných do nie príliš priaznivého počasia, aspoň podľa predpovede, nás Krakov privítal nádherným slnečným počasím. Mnohí z nás hneď využili možnosť zmieriť sa s Bohom. Medzitým na priestranstvo pri Sanktuáriu prichádzali tisíce slovenských pútnikov a začal sa program. Už v úvodnom srdečnom privítaní „domácimi“, teda správcami Svätyne Božieho milosrdenstva, nám zdôraznili, že sme tam vždy vítaní a budú nás v Krakove kedykoľvek čakať.

Milým prekvapením bol neplánovaný príhovor osobného tajomníka pápeža Jána Pavla II., kardi-

nála Stanisława Dziwisza, ktorý nám pripomenul, že práve v tento deň by Ján Pavol II. oslávil svoje 93 narodeniny. Nasledovala modlitba posvätného ruženca popretkávaná myšlienkami Sv. Otca Františka. Po nej sa o 10:30 začala slávnostná sv. omša, ktorú spolu s desiatkami kňazov zo Slovenska celebraval Mons. Tomáš Galis, žilinský diecézny biskup. V duchu motto tohtoročnej púte „Viera je poklad života“ nás v homílii vyzval, aby sme boli silní vo viere, pretože skrze vieru sa vieme dotknúť živého Boha. Iba vďaka viere vieme v pokore priznať, že chceme niest svoj každodenný kríž a kráčať za Ježišom. Zdôraznil tiež, že kresťan je muž a žena radosti a vyzval všetkých na každodenné svedectvo nás kresťanov. Záver sv. omše patril eucharistickej adorácii spojenej s požehnaním.

Po obednej prestávke mnohí navštívili kaplnku kláštora, uctili si relikvie sv. sestry Faustíny, či stíhali sa v modlitbe. O 15-tej hodine, v hodinu najväčšieho utrpenia Ježiša Krista, sa všetci pútnici zhromaždili v bazilike a jej okolí ku spoločnej modlitbe Korunky Božieho milosrdenstva. Po nej už nasledoval hromadný odchod slovenských pútnikov, ktorí sa vydali na cestu späť do svojich domovov.

Hoci väčšina z nás už na tomto požehnanom mieste viackrát bola, predsa to bolo pre nás opäť jedinečným zážitkom. Chceme sa srdečne poďakovať nášmu pánovi kaplánovi Patrikovi Tarajovi, a samozrejme a predovšetkým Pánu Bohu: Drahý Bože, tento víkend Ti fakt vyšiel!

Peter Dziak

Veľkonočná kvapka krvi

Farnosť Vysoké Tatry úspešne zorganizovala druhý ročník darcovskej akcie Kvapka krvi, ktorá sa konala pod záštitou Červeného kríža. Túto myšlienku chce farnosť Vysoké Tatry realizovať v rámci možností dvakrát do roka. Úspech tejto jarnej akcie však svedčí o tom, že ľudia majú záujem pomáhať aj za cenu toho, že nie sú hmotne ohodnotení. Spoločnými silami sa im podarilo vyzbierať drahocennú tekutinu, ktorá dokáže zachraňovať ľudské životy. Návštevníci sa mohli pozrieť, ako proces darovania krvi prebieha, a ak ich to motivovalo, sami ju aj darovať. Ľudia, ktorí už dávnejšie darovali krv, sa radi vracajú s pocitom omladenia a pomoci. Ich ochota bola ocenená gestom vďaky, ale vďační budú hlavne tí, ktorí to potrebujú najviac. V mene farnosti Vysoké Tatry a Červeného kríža chcem poďakovať všetkým darcom za ich odvahu, ochotu a snahu urobiť niečo pre druhých. **ĎAKUJEME**

Juraj Sliva

Zastavenie v čase

Keď popíjam svoju rannú kávu, často sa zadívam na obrázok, ktorý má už dlhšiu dobu stále miesto na malej poličke v mojej kuchyni.

Mám rada tento pohľad, lebo mi pripomína obdobie, keď boli v Tatrách ešte stromy. Obrázok je s venovaním autora a je na ňom chodník zo Sibíra do Tatranskej Polianky. Cez zástup mohutných stromov sa z celej sily prediera slabý slnečný lúč a svojím jasom ožaruje celý chodník a nevelkú skalu, po ktorej práve doskákala veverička. Je to chodník môjho detstva, mojej mladosti, a teraz i dospelosti. A práve pri tejto fotografii som sa zoznámila s umelcom-fotografom, pánom Mikulášom Jacečkom. Bolo to vo Vile Flóra v Starom Smokovci, kde vystavoval svoje fotoobrazy pod názvom: „Tatry - môj druhý domov.“ Vyznala som sa mu zo svojej lásky k tatranskému chodníku a on mne zo svojho krásneho vzťahu k Tatrám.

Pochádza z obce Vinné neďaleko Michaloviec. Pred 36 rokmi ochorel na pľúca a vo veľmi zlom zdravotnom stave ho doviezli do vtedajšieho Wolkrovho liečebného ústavu v Tatranskej Polianke.

Jeho zdravotný stav sa tam

zlepšil a vtedy venoval Tatrám svoje srdce. Zamiloval si ich. Stali sa súčasťou jeho života. Pravidelne tu chodieval na liečenie. Načerpá silu a oddýchne si. Prechádza sa miestami, ktoré ho inšpirujú k tvorbe, a vtedy vznikajú neuveriteľne krásne zábery. Tatry - letné, zimné, jarné, jesenné. Fotografie sú zaliate slnkom, dýcha z nich život a čistota vzduchu, ktorý umelec k svojmu životu tak veľmi potrebuje.

Pred dvoma rokmi uvádzal do života v Tatranskej Polianke svoju monografiu V zrkadle spomienok. Z lásky k Tatrám, venoval nášmu mestu štyridsať obrazov. V našom Farskom kostole v Novom Smokovci bola k nahliadnutiu výstava s názvom „Kresťanské symboly na fotografiách.“ Je to výber rímskej expozície, ale boli tam aj novšie zábery, ktoré vznikli práve vo Vysokých Tatrách. Sú to drevené kríže od tatranského drevorezbára Martina Gavaliera, ktorý žil v Tatranskej Polianke. Pochádzajú zo Symbolického cintorína, ale je tu aj novší záber - jedno zo zastavení krížovej cesty na Peknú Vyhliadku. Martin Gavalier bol umelcov priateľ a vďaka nemu spoznal fotograf rôzne miesta, ako

napr. malý zabudnutý cintorín na Tatranskej Polianke, kde vznikol záber dreveného kríža, ktorý venoval Jacečko našej farnosti. Kto má Tatry v srdci, ostanú tam už stále.

Človek sa do nich zamiluje a táto láska ostáva verná, nesklame.

Tatry ponúkajú neopakovateľné pocity naplnenej radosti a šťastia, až tak veľmi, že sa nakoniec stanú jeho druhým domovom.

Tak, ako je to aj v živote umelca a vzácného človeka Mikuláša Jacečka.

Viera Novobilská

Stolnotenisový turnaj

V jedno príjemné nedeľné popoludnie sa zase raz otvorili dvere našej tatranskej fary, aby privítali športových nadšencov a súťažiacich. Organizačný tím pod vedením pána kaplána Patrika usporiadal stolnotenisový turnaj. Fara sa postupne začala plniť a pomaly sa mohol turnaj začať. Súťažilo sa vo viacerých

kategóriách. Od najmladších po najstarších. Kto nesúťažil, tak povzbudzoval. V každej kategórii boli odmenení traja. Tí najlepší, ktorí získali aj medailové ohodnotenie. Atmosféra pri turnaji sa stupňovala a fara sa naplnila radostnými výkrikmi. Hru a povzbudzovanie striedali rozhovory, občerstvenie a smiech.

Príjemnú atmosféru tvorili všetci, ktorí prišli. Podstatou však nebolo zvíťaziť, ale prísť a podeliť sa so svojou dobrou náladou. Všetkým hráčom, malým či veľkým, dodatočne gratulujeme a tešíme sa na ďalší športovo ladený deň s vami.

Jaroslav Michalko

Prosme o dary Ducha Svätého

Často prežívame chvíle bolestné, každý máme nejaké trápenie. V každej ťažkej chvíli však môžeme zvolať: „Pane, ja nemôžem alebo neviem, ale mocou tvojho Ducha Svätého budem vedieť či môcť.“

My kresťania žijeme nadprirodzený život, teda prirodzený život a aj čosi viac, je to konanie všetkého najvyššou silou, ktorou je naša prirodzenosť naplnená Duchom Svätým.

Sami od seba nemôžeme slúžiť, darovať sa, odpúšťať, namáhať sa pre druhého, ale mocou Ducha Svätého je nám to všetkým možné.

Kto z nás je schopný vlastnými silami zvíťaziť nad sebeckom, pýchou, závišťou, závislosťou rôzneho druhu či nadradenosťou? Nikto, jedine s nadprirodzenou silou, ktorou je moc Ducha Svätého.

Kto z nás je schopný budovať Božie kráľovstvo, Kristovu

Cirkev, byť kvasom lásky? Nikto. Duch Svätý to však môže urobiť pre nás, s nami a v nás.

Kto z nás je schopný milovať podľa Kristovho prikázania tak ako on: „Milujte sa navzájom, ako som miloval ja vás?“ Nikto. On nám však prisľúbil, že sme toho schopní, hovoriac: „Zošlem na vás lásku svojho Otca, aby ste vedeli milovať tak, ako ja milujem vás.“

Turíce sú veľkou milosťou pre nás veriacich a nemali by sme ich považovať len za udalosť, ktorá sa stala pred dvetisíc rokmi. Turíce sú stále prítomné.

Každá príležitosť, udalosť, prežívanie bolesti či iného trápenia je príležitosťou, aby sme prosili o dary Ducha Svätého. Kresťan by na to nemal nikdy zabúdať.

Mnohí poznáme modlitbu: Príd', Duchu Svätý. Modlievajme sa ju často.

Monika Macuráková

Zamilovaní

Stalo sa to v jednu sychravú jeseň na autobusovej stanici v Poprade. Ako to už býva, niektorí čakali, iní zasa odprevádzali svojich blízkych či vzdialených príbuzných. A tí dvaja mladí - ona a on. Čakali autobus, ktorý ich mal, možno na pár hodín, alebo dní, možno na pár mesiacov rozlúčiť. Držali sa za ruky, občas si pozreli do očí a na tvárach im pohrával ten zvláštny úsmev, ktorý jasne prezrádzal, že sú zamilovaní. Bolí

pekni a nápadní, nedávali svoju zamilovanosť najavo spôsobom, ktorý núti človeka odvrátiť hlavu, sklopiť oči. Nestali pri sebe tak blízko, ako to vidíme dnes u väčšiny zamilovaných...

Prišiel autobus, ona sa bez nejakého rozlúčenia postavila k ľuďom, ktorí na neho čakali. On bez akejkoľvek rozlúčky zostal stáť obďaleč. Po chvíľke sa k nemu obrátila a dôverným kývnutím prsta ho volala k sebe. Niečo mu

pošepkala - možno na rozlúčku?!

Pozrel sa na ňu a v tvári sa mu zračila hĺbka toho čo urobil: križik na jej čelo!

Ona mu ho s úsmevom plným dôvery opätovala, pobozkala ho a o chvíľu sa za ňou zatvorili dvere autobusu.

Láska je krásna, keď sa na nej zúčastňujú traja: Ježiš a tí dvaja.

K.L.

Aj takáto je realita nášho sveta...

Sú tieňmi na amerických uliciach... malé siluety z kože a kostí, črtajúce sa na pozadí opustených budov, na lavičkách v parkoch, v špine chodníkov. S príchodom noci tieto tieň miznú. Len málo ľudí pozná ich tváre, ich mená. Sú to „nedotknuteľní“ - deti bez domova, deti ulice.

Žijú nielen v Amerike a v d'alekom svete, ale aj u nás na Slovensku. Sú tu, medzi nami.

Ako sa im darí „tam vonku“ prežiť? A vlastne... darí sa im to?

Toto je ich neuveriteľný skutočný príbeh:

Prišla k našim dverám v utorok ráno. Na sebe mala špinavé roztrhané šaty a v rukách držala plechovku od farby. Od prvého momentu nám dala jasne najavo, že ona a plechovka patria k sebe. Čokoľvek robila, kamkoľvek išla, malú plechovku nikdy nepustila z rúk.

Keď Kathy sedela v krízovom centre, plechovku mala na kolenách. Brávala ju so sebou do jedálne a večer do postele. Keď sa sprchovala, plechovka stála len pár krokov od nej. Keď sa prezliekala, mala ju položenú pri nohách.

„Prepáčte, to je moje,“ povedala našim poradcom, kedykoľvek sa na plechovku pýtali. „Táto plechovka patrí mne.“

„Nechceš mi povedať, čo je v nej Kathy?“ pýtala som sa. „Nie, dnes nie,“ odpovedala a ticho odišla.

Keď bola Kathy smutná, nahnevaná alebo ju niečo trápilo - čo sa stávalo veľmi často - odišla aj s plechovkou do svojej izby na tret'om poschodí. Raz som náhodou prechádzala okolo a cez odchýlené dvere som pozorovala, ako sa kyve z boka na bok, plechovku drží v náručí a pošepky sa jej prihovára.

Celý život pracujem s

problémovými deťmi - len tento rok mi ich cez ruky prešlo 35 000. Som zvyknutá vidieť ich s plyšovými zvieratkami v rukách (neverili by ste, ale aj niektoré z najdrsnejších, najtvrdších detí majú svojho plyšového miláčika).

Každé dieťa potrebuje mať niečo, čo je jeho, niečo, čo môže držať.

Ale plechovku od farby?! V hlave mi zvonilo na poplach. Musím sa zblížiť s týmto dieťaťom a musím to urobiť čo najskôr.

Dnes ráno som Kathy „náhodou“ stretla na chodbe. Nechceš ísť so mnou na raňajky?“ navrhla som jej. „To by bolo skvelé,“ súhlasila.

Niekoľko minút sme len tak sedeli v rohu jedálne, v ktorej sa prekrikovalo okolo stopäťdesiat hladných detí. Potom som sa zhlboka nadýchla a položila priamu otázku: „To je naozaj pekná plechovka, Kathy. Čo je v nej?“

Nastalo dlhé ticho. Kývala sa spredu dozadu a jej čierne husté vlasy sa hojdali s ňou. Potom sa zastavila a so slzami v očiach pozrela na mňa.

„To je moja mama,“ povedala.

„Och“ - povedala som. „Čo myslíš tým, že je to tvoja mama?“

„Je to mamin popol,“ vysvetlila mi Kathy. „Bola som si ho vypýtať v krematóriu. Pozrite, poprosila som ich, nech mi na ňu dajú aj nálepku s maminým menom.“

Kathy mi podržala plechovku priamo pred očami. Malý štítok na boku označoval všetko, čo z jej mamy zostalo: dátum narodenia, dátum úmrtia, meno. Nič viac. Potom si pritiahla plechovku opäť k sebe a zovrela ju v náručí.

„Mamu som vlastne nikdy nepoznala, sestra. Dva dni po mojom narodení ma hodila do kontajnera.“ (Kathino

rozprávanie sme si overili. Dva dni po tom, čo sa narodila, bol v newyorských novinách článok o tom, že polícia našla na mestskej skládke novonarodené dievčatko. Áno, bolo to presne dva dni po Kathinom narodení.) „Odvtedy som žila v rôznych sirotincoch a detských domovoch. Veľmi som sa na mamu hnevala. Ale potom som sa rozhodla, že sa ju pokúsím nájsť. Mala som šťastie. Ktosi mi povedal, kde žije. Vyhľadala som jej byt, ale nenašla som ju doma. Bola v nemocnici. Zomierala na AIDS.“

Kathy sa na moment odmlčala a potom pokračovala: „Išla som do nemocnice. Bolo to deň predtým, ako umrela. Ale stihla mi povedať, že ma má rada, sestrička,“ vzlykala Kathy, „preto som si išla vypýtať jej popol.“ (Dvakrát sme si overili celý príbeh... každúcke slovo bola čistá pravda.)

Objala som Kathy a ona mi dlho, dlho plakala v náručí. Bolo dosť náročné držať ju, lebo ani teraz nepustila plechovku z rúk. Nevyzerala však, že by jej to prekážalo. A mne tiež nie. Pred niekoľkými hodinami som ju opäť videla, práve večerala. Dala si záležať na tom, aby prišla až ku mne a pozdravila ma. A ja som si dala záležať, aby som ju objala ešte silnejšie než inokedy...

Z knihy *V tieni božej lásky*, autor Sr. Mary Rose McGeady

Monika Macuráková

Projekt záchrany kostola Božského Spasiteľa v Dolnom Smokovci

Kostol Božského Spasiteľa v Dolnom Smokovci patrí medzi klenoty tatranskej architektúry. Postavený bol v roku 1891 podľa projektu Gedeona Majunkeho (1855 - 1921) zo Spišskej Soboty, ktorý sa osvedčil ako citlivý projektant hotelov a chát vo Vysokých Tatrách. Vtedajší časopis „Tatra Zipser Bote“ (Tatranský spišský posol) uviedol, že nový kostol v Dolnom Smokovci je „majstrovské dielo drevenej stavebnej konštrukcie“.

Kostol je jednodňový, jedno-priestorový, zrubovej konštrukcie, ktorá je položená na pomerne vysokej kamennej podmurovke s polygonálnym trojbokým oltárnym záverom na severnej strane a s malou štvorbokou vežičkou. Symetrickú dispozíciu kostola na východnej a západnej strane dotvárajú nižšie položené bočné empory, vysunuté z pôdorysu kostola do exteriéru, podopreté drevenými stĺpkami na pätkách.

Pri víchrici v roku 2004 bol kostol čiastočne poškodený, napriek čiastkovým opravám sa na ňom stále viac prejavujú následky nepriaznivých vplyvov veku i drsného vysokohorského podnebia. Na objekte sú vážne statické poruchy. Trhliny na podmurovke boli porovnané so stavom zisteným v roku 2007 a boli zistený výrazný nárast šírky trhlín. Na častiach základových pätičiek, ktoré sú pod štvoricami drevených stĺpov podopierajúcich bočné zrubové steny, bolo zistené rozrušenie muriva nad terénom a ich nakláňanie, resp. posun. Významné poruchy sú aj na drevenej nosnej konštrukcii obvodových stien a veže. Poškodené murivo aj

drevená zrubová konštrukcia si preto vyžadujú pomerne náročnú rekonštrukciu.

Koncom jesene minulého roku sme preto (pán farár Tokár spolu s hospodárskou radou farnosti) rozhodli pripravovať projekt záchrany tohto kostola. Realizačný projekt pripravila projekčná kancelária PROCHEM Svit na čele s jej riaditeľom p. Chovancom, v úzkej spolupráci so statikom p. Kálovcom, a keďže ide o národnú kultúrnu pamiatku, tak aj s architektom p. Bujnom.

V rámci riešenia obnovy budovy kostola sú plánované nasledujúce stavebné akcie:

- Sanácia statických porúch
- Odvodnenie okolia stavby (úprava terénu, uloženie drenáže)
- Rekonštrukcia elektroinštalácie
- Realizácia elektrického vyhrievania lavíc (podušky)
- Obnova interiérových a

exteriérových náterov a ošetrovanie dreva

- Oprava vonkajšieho schodiska a zábradlia
- Oprava drevenej podlahy
- Výmena a zjednotenie okenných výplní
- Oprava a výmena krížov na streche
- Úprava prístupového chodníka

Ide o veľmi náročné práce - tak technicky, ako aj finančne - celkové náklady rekonštrukcie sú rozpočtované vo výške 70 tisíc eur. Farnosť sa (za pomoci pána Tomáša zo Slovenskej Vsi) usiluje získať na rekonštrukciu grant či inú podporu, pretože sama by nedokázala pokryť všetky náklady. Veríme, že sa to podarí a že už v tomto roku budeme môcť realizovať projekt záchrany národnej kultúrnej pamiatky - dreveného Kostola Božského Spasiteľa v Dolnom Smokovci.

Pavol Stano

Umenie starnúť

K umeniu starnúť potrebujeme niekedy pozrieť sa do minulosti a vedieť sa s ňou vysporiadať. Nie je to vždy jednoduché. Mnohí starí ľudia zostávajú uzavretí do minulosti a nariekajú nad ňou, hoci ju už nedokážu nijako ovplyvniť. Niekedy tento nárek vyústi priam do zúfalstva. Tento bolestný pocit ich sklúčuje a vidia svoj život len cez čierne okuliare. Väčšinou z ich úst počuť: „Mne sa v živote nedostalo to a to,“ alebo „bol som ukrátený o to a tamto.“ Ostáva teda dusenie sa minulosťou, alebo s tým môžeme niečo urobiť? Spoločne sa pustme do hľadania odpovede. Na to, aby nás minulosť nezvierala a neuvrhla do zúfalstva potrebujeme urobiť prijatie minulosti. Je to proces a nie jednorazová záležitosť. Celú minulosť potrebujeme odkryť, aby sme ju videli. Pocit bolesti a krivdy potrebujeme nanovo prežiť, nie aby nás ubili k smrti, ale aby sme dovolili sami sebe odpustiť a celú svoju minulosť odovzdali do rúk milosrdného Otca. Treba to urobiť s vierou, že celú našu minulosť prijme a uzdraví, aby sme sa dokázali tešiť z okamihu, ktorý teraz prežívame. Krivda, bolesť v našom živote sa môžu stať požehnaním pre iných, ak ich v sebe spracujeme a necháme ich

uzdraviť Otcou, ktorý to urobí rád a s láskou. Mnoho starých ľudí sa trápi iba svojimi bolesťami, krivdami a pocitom viny. To im bráni prežívať okamih prítomnosti a tešiť sa z neho. Iní dokonca mnoho zla vyčítajú Bohu, že aj keď chodili do kostola, zomrel im manžel, syn, dcéra. „Aj keď som sa snažil byť dobrý, predsa ma postihlo to a to.“ Takýmto spôsobom nad nimi vládne hnev, nervozita, strach z Boha, nespokojnosť, smútok. Ale všetko môžu zmeniť a začať sa tešiť zo života. Nájdime si trochu času a predstúpme v tichu pred Boha. Povedzme mu: „Môj Pane, veľmi ma trápi moja minulosť a doliehajú na mňa pocity viny, že som všetko urobil zle. Chcem sa v Tvojej prítomnosti pozrieť na svoju minulosť a vložiť ju do Tvojich rúk. Každú situáciu, kde mám pocit, že som zlyhal, chcem vložiť do Tvojich milosrdných rúk. Viem, že mi odpustiš a chcem si odpustiť aj ja.“ Takýmto spôsobom môžeme všetky boľavé situácie vložiť do rúk odpúšťajúceho Otca a nedovoliť minulosti, aby nad nami mala veľký vplyv. Lebo minulosť má nad nami len takú moc, akú jej dáme. Pri tomto spôsobe prijímania minulosti budeme čeliť opäť bolesti, ktorú sme v danej situácii prežili, ale táto bolesť nie

je zraňujúca. Služi na oslobodenie a uzdravenie. Takto sa z bolesti a pocitov viny stáva skúsenosť, ktorá môže mnohým priniesť svetlo a nádej pre ich trápenia. Aj keď nie všetko sa nám podarí hneď uzdraviť a odpustiť si, môžeme získať veľkú úľavu, pokoj a radosť. Druhá veľká vec, ktorú potrebujeme vyriešiť, sú vlastné obmedzenia. A tu sme často pri kameni úrazu. Mnohí starí ľudia sa snažia prekonávať vlastné hranice a nechcú si pripustiť, že už nevládzu. Stále potom majú v sebe skrytú túžbu byť stále rovnocenní s mladými. Okolie to potom veľmi cíti. Staroba - to je priznanie si toho, že už slabnem a nevládzem toľko, čo mladí. Nie so zvesenou hlavou, ale s pokorným srdcom treba pracovať a robiť všetko tak, ako vládzem. Potom to nebude len o tom, koľko toho ja ešte chcem stihnúť. Toto je cesta k dozrievaniu a príprava na zdolávanie úloh, ktoré staroba na nich kladie. Aj my všetci musíme povzbudzovať našich starých ľudí, aby vedeli prijať svoje vlastné hranice. Nebojme sa týchto krokov, sú užitočné a prinesú úľavu, pokoj, radosť, ale aj úsmev na tvár. Tak si môžeme naplno vychutnávať plnými dúškami prítomnosť.

Podľa knihy Umenie starnúť pripravil Alexander Liška, kaplán.

Najkrajšie slovo na svete je MAMA

Len ťažko si vieme predstaviť, čo prežívala Panna Mária, keď videla svojho syna Ježiša na kríži trpieť. Len srdce matky pochopí, čo je to bolesť pri dieťati. Keď sedí matka pri postielke chorého dieťaťa, trpí s ním. Keď stiska malú rúčku vo svojej dlani a modlí sa. Vo svojich ťažkostiach žiadame o pomoc našu najsvätejšiu Matku. Modlíme sa k nej. Vlastnosti jej

srdca sú počúvanie, prijímanie, pokora a vernosť. Srdce matky je otvorené pre dieťa noc i deň, stále. Matka si dieťa túli, fúka rany, prežíva radosti i starosti. Mama počúva svoje dieťa, ktoré hovorí pomôž mi, mami, pritúl ma, mami, si dobrá, mami, ľúbim ťa, mami, bolí to, mami? Prepáč mi, mami. Mama nás utešuje, mama nás miluje. Matka s hrdosťou

hľadá na svoje deti. Prežíva s nami prvé lásky, radosti a naše pády. Z miliónov slov na svete je to najkrajšie slovo MAMA.

Viera Novobilská

Pre mamičku moju milú, ktorú rada mám, veľké srdce namaľujem, k sviatku jej ho dám.

Na Deň matiek darujem jej malú kytičku, mamička hneď bude mať úsmev na líčku.

Malé „šteniatko“

Malá Katka mala štyri roky. Bolo to milé dievčatko, mala rada svojich rodičov, babku i dedka. Ako ostatné deti, chcela tiež zvieratko. Keď videla vonku nejaké zvieratko, rozbehla sa k nemu, napriek nesúhlasu mamy či oca. Každý deň prosila Katka rodičov, aby jej kúpili nejaké zvieratko. Mamka Ela ju dlho od toho odhovárala, že so zvieratkom pribudnú aj povinnosti a že majú malý byt. Katka však spievala svoju pesničku stále dookola: „Maminka, kúp mi nejaké zvieratko, asi by som chcela psíka, budem veľmi dobrá! A budem jesť aj zeleninu!“ S jedením zeleniny mala Katka problém: nie a nie zobrať do úst kúsok paradajky, či uhorky, na mrkvu zazerala ako na nepriateľa a odmietala každý zelený lístok zo šalátu. Jej mamka mala čo robiť, aby nejaký ten kúsok zeleniny zamaskovala do jedla a aby na to Katka neprišla.

Ale prosby Katky boli čím ďalej, tým častejšie. Jej ocko Karol bol tejto myšlienke aj naklonený, lebo jeho si Katka získala už dávnejšie na svoju stranu. Ale mamka Ela odolávala: predstavovala si iné ženy s kočkami na prechádzkach, keď popri kočíku pobežoval aj psík, a veru neraz mamky nevedeli, čo majú skôr ratovať, ratolesť v kočíku, keď plakalo, či psíka, keď sa rozbehol preč. Veru ju neraz obľial aj studený pot pri takejto predstave.

No dennodenné prosby malej Katky neprestávali. Katka dokonca spracovala aj babku a dedka a tak mamka Ela zostala sama v opozícii. Na otázku, či sa Katka bude starať

o zvieratko, Katka oduševnene prikyvovala.

Jeden deň Katka dobrovoľne zjedla kúsok chleba s maslom a kolieskom paradajky. Na ďalší deň mamka počula Katku v izbe, ako kľučí pri postielke a modlí sa: „Ježiško, ty vraj môžeš všetko, prosím, daj mi psíka a ja budem veľmi, veľmi dobrá.“ Potom položila prsteň na obrázok anjela, ktorý visel nad jej postieľkou

a povedala: „Aj ty by si mohol pomôcť.“

Keď toto videla a počula mamka Ela, úplne rezignovala a spolu s ockom sa dohodli, že jej teda toho psíka kúpia.

Dozvedeli sa, že v susednej dedine majú v jednej rodine malé šteniatka. A že to bude malá rasa, lebo mamka Ela súhlasila jedine s malým psíkom. A že šteniatko radi podarujú, pretože ich mali aspoň šesť. Nasledujúcu sobotu sa vybrali mamka, ocko a Katka do susednej dediny. Katka bola ráno prvá oblečená a netrpezlivo čakala na rodičov. Dokonca si poskladala hračky na policu a aj posteľ si ustlala.

V aute nemohla obsedieť, čo sa nemohla dočkať, kedy uvidí malé

šteniatka.

Na dedine ich už čakali. Vošli do dvora, kde bola veľká priestranná ohrada, tam ležala psia mama a okolo nej sa tmolilo šesť nádherných šteniatok. Aj mama Ela zmäkla, keď videla tie maličké drobce, jedno krajšie ako druhé. Aj keď sa veľmi podobali na seba, predsa bolo každé iné. K ohrade prišla opatrne aj Katka. Všetci čakali jej obrovské nadšenie, ale Katka pozerala do ohrady bez nejakého veľkého záujmu.

„Čo sa tomu dieťaťu stalo?“ rozmyšľala mamka Ela. Aj ocko Karol krútil hlavou, keď zbadal Katkin malý záujem. „Katka, pozri, toto malinke driemajúce, toto sa ti nepáči?“ pýtala sa mamka.

„Alebo toto s tými svetlejšími fliačkami na hrdielku?“ Katka tam stála, pozerala smutne na šteniatka, napokon jej vyhrkli slzy a začala plakať: „Ja chcem šteniatkooooo!“

„No ale veď to sú šteniatka, však si stále chcela šteniatko, tak si vyber!“ Katka však krútila hlavou a fňukala. Mamka Ela si myslela, že Katka asi nevidela takéto malinké šteniatka, lebo po ulici behali už oveľa väčšie, a že toto je asi dôvod jej plaču.

Majiteľ šteniatok len krútil hlavou, mysliac si, že to je asi podarená rodinka, najprv chcú šteniatko a teraz odrazu nie!

Mamka Ela a ocko Karol pozerali na šteniatka a rozmýšľali, prečo sa Katke takéto roztomilé šteniatka nepáčia. Bolo im to dosť nepríjemné, pretože si dohodli termín, kedy si prídu po šteniatko a teraz takýto obrat. Ani nezbadali,

že Katka niekde odbehla. Po chvíli zbadali, že jej na dvore niet a s obavou ju začali volať a zháňať. „Kde sa to dieťa mohlo podieť, veď pred chvíľou tu bola.“ strachovala sa mamka Ela. Mysleli si, že vošla do domu, tak sa tam spolu vybrali, keď zrazu videli, že z malej drevenej prístavby domu vychádza Katka a niečo drží v náručí, jej oči pritom žiarili ako hviezdy na nebi. Lepšie sa pozreli, čo to drží na rukách a zbadali, že je to mačiatko. „Toto šteniatko chcem!“ zakričala Katka a malé mačiatko si privinula k tváričke.

Všetci sa rozsmiali. „Katka, ale to nie je šteniatko, to je predsa mačiatko!“ povedala mamka Ela. Katka vyvalila oči a nechápavo pozerala na rodičov, ale mačiatko držala pevne v náručí. „Ujo, prosím, môžem si toto mačiatko zobrať? Toto sa mi veľmi páči, toto chcem! Mamka, ocko, prosím, prosím!“ Jej oči plné očakávania pozerali raz na rodičov, raz na uja. Ocko s mamkou sa len usmievali, vzápätí sa usmial aj ujo a prikývol: „No keď sa ti tak páči, môžeš si ho zobrať, ak dovoľia aj rodičia.“

A rodičia dovoľili. Katka si

držala svoj poklad v náručí a tak šťastne vykračovala domov, ako už dávno nie.

Mačiatku dala meno Belko, keďže to bol mačací chlapček. Katka a Belko boli veľkí kamaráti a aj keď už ubehlo niekoľko rokov a z malej Katky je už dnes veľká školáčka, priateľstvo medzi Katkou a Belkom pretrváva dodnes. Keď sa Katka učí, Belko jej sedí na kolenách, keď sa Katka hrá vonku s kamarátkami, Belko je stále obďaleč.

Monika Macuráková

Spomienky na detstvo

1. časť

Vyrastala som na dedine na Zamagurí. Bolo nás 5 detí, ja som bola jediné dievča v rodine. Moji rodičia boli veľmi zbožní. Každé ráno i večer sme sa spoločne modlievali. A veru sme často chodievali aj do kostola, nielen v nedeľu. Len čo sme sa naučili prvé slová, tak hneď tie ďalšie boli „Anjeličku, môj strážničku...“

Bývali sme v malom domčeku, kde boli 2 izby, kuchyňa, malá chodba a komora. V každej izbe boli postele, však ich pre sedem ľudí bolo aj treba. Ba veru ako menšie deti sme sa aj dvaja tlačili na jednej posteli. Prikrývali sme sa obrovskými perinami napchanými perím z našich husí.

Husi boli na gazdovskom dvore

veľmi dôležité. Boli niečím, čo sa dalo jesť a z čoho sa dalo ešte aj šklbať perie do perín a podhlavníkov. Keď si spomeniem na detstvo, vždy mám pred očami husi. Mojou úlohou ako jediného dievčaťa v rodine bolo cez leto husi pást'. Pásť husi veru nebola žiadna nuda. Lebo aj u susedov mali husi a aj tam mali dievčatá v

mojom veku a každá sme mali svoj krdeľ. Dôležité bolo nepoplietť ich. Každá rodina mala svoje husi poznačené, ale keď sa pomiešali, bol to ťažký oriešok, lebo nás husi vôbec nechceli počúvať, aby sa zaradili každá k svojmu krdeľu. Mohli sme sa hrávať, skákať do vody, ale jedna vždy mala dávať pozor na naše husi. Najdôležitejšie bolo, aby sa nedostali na cudzie pole.

Raz sme sa tak s kamarátkou od susedov čapkali v našej rieke a pri kúpaní sa sme zabudli na celý svet. Aj na naše husi. Keď sme zbadali, že husi niet, obidve sme vybehli z vody a zistili sme, že sa naše husi popásajú na jačmeni na susedovej roli. Rozbehli sme sa ich ratovať, aby nám ich nezajali, ale už bolo neskoro!

S hrôzou sme zistili, že chlapčisko z vyšného konca dediny nám naše husi ženie preč. Bývalo to tak, že ak gazda chytil cudzie husi na svojom poli, zavrel ich do svojho dvora a čakal, kto si ich príde vykúpiť. Moja spoluvinníčka začala plakať, ale ja som ju zahriakla, že plakať bude až potom, keď ju otec či mama vyčese remeňom po chrbte, keď husi nevyslobodíme. Teraz treba rozmýšľať, ako dostať husi domov. S uspokojením sme zistili, že chlapčisko asi nevie, čie husi zajal, keďže nás čapkajúcich v rieke bolo veľa a hádam nie je jasnovidec!

Kým sa on terigal s húfom husi domov, my dve sme raketovou rýchlosťou kratšou cestou uháňali pred ich dom. Tam sme si sadli na múrik, hompáľali sme nohami akoby nič a čakali na naše husi. Po chvíli sa naše husi objavili, za nimi sa hnal v tej chvíli náš veľký nepriateľ a zaháňal husi do dvora. V tej chvíli som d'akovala Pánu Bohu, že husi nevedia hovoriť!

Kamarátke som povedala, že ak čo len otvorí ústa, dostane ešte aj odo mňa. Poznala som ju veľmi dobre, tá by od strachu nevykotala jediná súvislú vetu a hneď by sa prezradila.

Dobiedzala som do chlapčiska, či sa nechce s nami hrať. Aj by chcel, ale nemohol, lebo že musí dávať pozor, kto bude hľadať husi, tak mu prikázal jeho otec. Ale jeho otec bol našťastie niekde na roli a to bola naša záchrana. Začali sme sa my dve akože hrať na schovávačku a vždy sme sa raz-dva našli. Chlapčisko sedel tiež na múriku, v ruke mal palicu z prútia, oči mu behali hore-dole po dedine, či niekto nezháňa husi. Ale kútikom oka pozeral aj na nás a smial sa, že sa nevieme ani schovať. A to bola voda na náš mlyn. „Veď sa schovaj ty, keď to tak dobre vieš, a my ťa budeme hľadať. Stavím sa, že ťa hneď nájdeme! Keby niekto medzitým hľadal husi, zavoláme ťa!“

Presvedčili sme ho, a tak sme začali, ako to bývalo zvykom pri skrývačke, rátať do dvadsať. Chlapčisko sa išiel skryť, ja som rátala, ale aj otvárala dvierka v bráne dvora, kde boli husi, a kým som dorátala do dvadsať, naše husi boli na slobode! Kamarátka od strachu omdlievala, musela som ju chytiť za ruku a ťahať preč, lebo jej nohy záhadne vrástli do zeme.

Ktovie ako sa tváril náš spoluhráč, keď po dlhej dobe vyšiel zo skrýše, keďže ho nikto nehľadal, a neuvidel ani nás ani husi...

Pásť husi bola veru zábava. Celý deň sme sa mohli hrať a nič iné nerobiť. Ale husie mamy boli niekedy potvory. Zavelili na odchod a nechceli sa zastaviť. Raz ma to riadne dožralo, bolo to uprostred hry, keď tá moja zavelila na odchod a celý krdeľ sa pobral za ňou. V zlosti som zobrala kameň a hodila som ho po nej. No nanešťastie som netrafila starú hus, ale malé húsatko. Pribehla som k nemu, ale ono ležalo a nehýbalo sa. Vzala som ho na ruky a plačúc som hnala husi domov. Doma som nariekala, že mi húsatko zdochlo. „Ako ti len mohlo zdochnúť!“ pýtala sa mama. „Néééviem, ale zdochlo!“ Môj plač bol opravdivý, lebo mi srdce

išlo puknúť od žiaľu, ale povedať mame, že som ho zabila, to nie! Veď húsatko by aj tak neožilo a ja by som dostala po zadku! Ale dlho som sa pre toho husieho drobčeka trápila.

Jaj, spomienkami na svoje detstvo by som veru zapísala ešte veľa papiera, v ďalšom čísle Ratolesti budem v mojich spomienkach pokračovať. Zámerne som v celom príbehu nespomenula školu, do ktorej som ako dieťa tiež chodila. Ale blížia sa prázdniny a čas na školu nemyslieť.

Moje detstvo a detstvo mojich rovesníkov bolo veľmi pekné. Namiesto počítačov či počítačových hier sme mali hry vonku na dvore či chodníkoch. Skákali sme „gumy“, hrali loptové hry, preskakovali malé potôčky, štvrali sa po stromoch a skákali saltá v stodole. Skrývačky boli na dennom programe, často vyšný koniec dediny proti dolnému. Oberali sme hrušky či jablká, ak nás pochytil hlad a nebolo kedy sa ísť domov najesť, stačilo vytriahnuť mrkvu zo záhrady alebo spásať ešte nezrelé egreše. Celé leto sme prežili možno v jedných teplákoch a jednom tričku a vôbec sme si nemysleli, že nám niečo chýba.

Mama nás večer najprv spočítala, strčila pod pumpu či do lavóra, pomodlila sa s nami Otčenáš a pri Zdravase sme niekedy už spali od únavy.

Prajem všetkým deťom pekné prázdniny. Nech sú ako tie naše, bezstarostné, plné lásky a pochopenia rodičov. Aj keď budete šantiť a vystrájať, pamätajte, že sa na nás vždy pozerá náš dobrý Nebeský Otec. Pán Boh má rád veselé deti. Ale má rád aj deti vd'ačné.

Aj cez prázdniny si nájdite chvíľku času, aby ste poďakovali Pánu Bohu za svojich rodičov, súrodencov, i za ten bezstarostný čas, ktorý máte pred sebou.

Monika Macuráková

1943.

Laudetur Jesus Christus!

Farský deň 29.6.2013 **70. výročie založenia farnosti Vysoké Tatry**

10:05	sv. omša v kostole sv. Petra a Pavla v Novom Smokovci hlavný celebrant: doc. ThDr. ICLic. Štefan Mordel, PhD.
12:00	agape pri guláši
13:00	športový program pre deti
14:00	spevácky koncert tatranských chrámových zborov
16:00	organový koncert
16:30	eucharistická adorácia
17:00	vešpery
18:00	sv. omša
(15:00-16:30)	sprievodný program na fare: filmové prezentácie, fotografické prezentácie histórie a súčasnosti farnosti, poradenstvo)

Plánované podujatia farnosti

28. 6.	(16:00)	Nový Smokovec: detská sv. omša, zakončenie školského roka
29. 6.		farský deň, výročie založenia farnosti Vysoké Tatry, odpust Nový Smokovec
30. 6.	(17:00)	Nový Smokovec: koncert miešaného zboru Sliezskej univerzity v Cieszynie
4. 7.	(16:00)	Nový Smokovec: sv. omša, po nej posedenie pre deti pri horiacom polienku
14. 7.	(10:30)	Tatranská Lomnica: sv. omša, po nej prezentácia a beseda s cirkevným historikom HEDr. Ľuboslavom Hromjárom o Božom služobníkovi, biskupovi Jánovi Vojtaššákovi
20. 7.		zájazd pre mladých na kresťanský hudobný festival „Verím Pane“ do Námestova
21. 7.	(17:00)	Nový Smokovec: koncert speváckeho zboru Adoremus
24. 8.		divadlo „Príchod sv. Cyrila a Metoda na Velkú Moravu“
29. 8.	(16:00)	Nový Smokovec: sv. omša, po nej posedenie pre deti pri horiacom polienku
31. 8.	(7:00)	farský výstup na Slavkovský štít
6. 9.	(16:00)	Nový Smokovec: detská sv. omša, začiatok školského roka
11. 11.-18. 11		farská púť do Svätej zeme

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktor: Viera Novobilská. Zástupkyňa šéfredaktorky: Monika Macuráková. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, Mgr. Alexander Líška, Mgr. Patrik Taraj, Mgr. Stanislav Polomský, Jaroslav Michalko. Jazyková úprava: Mgr. Matúš Macurák. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár. Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2003, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113; 062 01 Starý Smokovec. e-mail: farnosť.tatry@gmail.com. www.rkctatry.sk Náklad: 500 ks. Nepredajné.